

Διγενής Ακρίτας

Σε αυτό που θέλω να αναφερθώ είναι για Βιζαντινά χρόνια ο πιο θακουστός από όλους τους ακρίτες ήταν ο βασιλικός Διγενής. Άντρας πανέμπρος, φύλακας των συνόρων του Βιζαντίου.

Το καράβι έδωσε στο απότομο φρό χέρις να το πα κανείς. Ο Σαρακηνικός καπιδάνιος του, ο άρχοντας Αφίρας Μοσούρ, δυνατό και θαρραλέο πατκάρι που υπήλυσε όλους τους

κινδύνους. Συχνά αυτός και οι στρατιώτες
του έγιναν στα ανατολικά της Βιζαντινής
αυτοκρατορίας και έκαβαν πλεούφανα χωριά.
Στη συνέχεια τα φέρθηκε στους γεικούς της
πατρίδας του. Αυτό του γράβει πάλι φέρθηκε
ενεί για να κλέψει τα γουέλια που του
είχα κλέψει τη καρδιά την έχωσαν Ειρήνη
και ήταν ελληνίδα κόρη του Βασιλιά Ανδρόνικου.
Πλησίασε κάτω απ' τα ψηλά τείχη, πέταξε
ένα σκοινί κι άρχισε σεν άραχνι να σκαρφαλώνει
το ψηλό τείχος. Πήγε στο δωμάτιο της Ειρήνης
που κινώταν. Ο Μοσούρ τής γύρωσε το όστρο,
έσκ εύλιξε μ' ένα σκοινί, την έριξε στο
κρο του και την πήρε στο καράβι του.
Για κακό του τύχη, τα φουκερητά της ζύντισαν
τα πέντε αδέρφια της κι άρχισαν να τον κινηθάνε.
Ο Κωνσταντίνος ο μικρότερος έγτασε λίγο πριν
σκαπάρει το καράβι του. Αρθισμένος ζήτασε
απ' τον Μοσούρ πίσω την αδελφή του.
Ο Μοσούρ αρχήθηκε και άρχισαν να τον φάχουν.
Η Ειρήνη, με δάκρυα στα μάτια, τους
κίτωσε να σταρατήσουν. Δύο υίες κράτησε
κι φονεφαχία και κάποια σκληρή έξουθελωμένα.
Τα δύο αφκοντόπουλα στάθηκαν στο ένα απέναντι

στο άλλο. Όμως, τα παρανόμια της Ειρήνης
έπαρσαν λίγο την έχθρα και το θυρό τους.
Η διαμάχη τώρα μεταφέρθηκε στα λόγια.
Ο Κωνσταντίνος τον απείλησε για τελευταία
φορά. Μουσού τον απάντησε ότι αγαπώ την
Ειρήνη περισσότερο από τη ζωή μου.
Του είπε κιόλας καλύτερα γύρω από τα
σπαθί σου παρά να ζήσω μόνος η αγάπη
ηρένησε τις διαφορές τους. Ο Μουσούρ πήρε
την Ειρήνη για γυναίκα του και έζησαν
επιχρισμένα. Έφεραν στον κόσμο ένα υγιέστατο
αγόρι και το ονόμασαν Βασίλειο Διγενή.
Το όνομα του ταίριαζε και στα δύο γένη.
Καλός οίωνός είχαν οι σοφοί. Ο Βασίλειος
Διγενής έγινε ένα πανέγυμνο και δυνατό αγόρι.
Κανένα άλλο παιδί δεν τον έβλεπε στη πάλη,
στο τρέξιμο και στην πολεμική τέχνη. Και στις
γνώσεις ήταν εξαιρετός οι καλύτεροι δάσκαλοι
είχαν αναλάβει τη μόρφωσή του. Δώδεκα
χρονών ο Διγενής είχε γίνει ένα πολύ
δυνατό και σκληροτάκτο παλικάρι. Σε μια
λιωτική επίθεση μιας ομάδας Αρμενίων
είδε τον πατέρα του να πολεμά απεγνωσμένα.
Ο Διγενής δεν έχασε λεπτό καθάρισε

Το άλογο του, δώρο του Θεού του
Κωνσταντίνου, έβγαλε το σπαθί του και
έβησε στη μάχη. Το νέο έγινε γνωστό σε
όλη τη χώρα. Τα παιδιά έπαιζαν μέχρι
το Ραρόνι αυτοκράτορα. Την άλλη μέρα ο
Ρωμανός το επισκέφτηκε τον Έκτιστο
Ακρίτα και του έδωσε για μεγάλη
ένταση της να χτίσει το κάστρο του
άψις και περιούς στρατιώτες. Λίγες μέρες
αργότερα ο Διγενής Ήτης στον πατέρα
του να κινήσουν άρτια θηρία στο
δάσος. Δεν μπορούσε ο πατέρας του να
τον γέρει αντιθέτως. ήξερε πόσο σφόδρτος
και δυνατός ήταν. Ανι πενούσε αυτή τη
δοκιμασία θα ήτανε έτοιμος πλέον
ν' αναλάβει τις ευθύνες του. Πριν καλά
καλά ξημερώσει όλες οι προετοιμασίες,
άλογο και σκλιφός, είχαν τελειώσει,
πατέρας και γιος ξεκίνησαν για το δάσος
εκεί που γούσαν τα άρτια θύα.
Σε κάποιο πλάτωμα κοντά σε μια
λιμνούλα πετάχτηκε μπροστά τους ένα άρτιο
λιοντάρι, που πήγανε να δροσιστεί.
Ο Διγενής χωρίς να φοβηθεί το

άρταζε απ' το λαϊκό και το έπιτιβε.
Ο Βασιλεύς Διγενής τέλειωσε το κάστρο
του, ένα λαμπρό οικοδόμημα με μάρμαρα,
με χρυσοστόλιτες πόρτες και κήπους, με κάθε
λογής παιχνιά που καλούσαν τον κόσμο με
τα τραγούδια τους. Ήταν τριανός και είχε
δώσει όλους τους εθνούς του από τις
πολιτείες και όλους τον έθνεσιν. Μια μέρα,
ο Διγενής γύρναγε από το κυνήγι και
άκουσε ένα τραγούδι σταμάτησε και
είδε στο κάρπο για όμορφη κοπέλα.
Ήταν η Ευδοκία, του άρχοντα Δούκα
η κόρη. Έβλεπε αθάλη χωρίς να μετρήσει τις
σκίψεις του την άρταζε για γυναίκα του
όπως έκανε ο πατέρας του. Ο πατέρας τις
τους πήρε στο κατόπι και τους έφερε στο
στράτο του. Ο Διγενής Ακρίτας έβλεπε μάχη
νικώντας τους στρατιώτες του Δούκα. Μετά
στάθηκε και τον ζητήσε να του δώσει την
Ευδοκία. Βλέπωντας ο άρχοντας Δούκας την
αθάλη και το πάθος που είχε το αγόρι για την
κόρη του και τις σοβαρές υποσχέσεις πως θα
τη γρόντισε έδωσε την ευχή του. Και
έτσι έζησαν ευτυχισμένη μέχρι να τους

χωρίσει ο θάνατος.

Ο θάνατος του Διγενή ήθελε να είναι ηρωικός και να πεθάνει πάνω στη μαχή και όχι να περιμένει να τον πάρει ο Χάρος. Τον επισκέφθηκαν οι δύο γίγιοι του οι πιο καλοί Μαυραϊχίς και ο Τρεφαιτάκης που τους έστρεψε όλη η δη. και έτσι ο Διγενής Αντίτος δέχτηκε να παύσει με τον χάρο στα μαρμαρένια αλώνια. και η γυναίκα του Διγενή στάραχη ακουσίανε στα μαρμαρένια αλώνια. Δε χάνομαι στα τάρταρα μονάχα ξαπλωταίνω στη γη, ξαναχάνομαι και λαούς ανασταίνω.

Σαν ηρώος και δυνατός όπως ο Ηρακλή μαχόταν για δικαιο και την καθαύνη αρετές ελληνικές, κρασπίζοντας τη χώρα του απ' τους Βαρβάρους και τους ληστές. Ο Διγενής έγινε θρύλος ξακουστός για το λαό και οι ποιητές με τα τραγούδια τους κράτησαν ζωντανό στους αιώνες το επός του.